

i fins la serra de la costa, feia sentir que la seva posició en aquest mig de la Serra Granada podia haver sigut una avançada del castell, una defensa de la comunitat del Rieral, que de tant temps en té constància. Ja deixavem tots correr aquesta imaginació i tots a una ens veiem cobrint els marlets i mantant moros o feudals o qui fossin, defensant les llibertats del poble o dirigint la maniobra desde el cim. Pensava també que estaven gairebé en la línia que lligaria el Castell fins a les runes que en mig del Rieral foren el Casalot de Ronsana, del que prompte no quedarà ni el record.

Perquè poc més puc fer. Jugar sense cartes i no volent dirar caure Can Granada en l'oblit, devem conformar-nos en treure'n unes poques, documentades i ben certes, exposar uns pocs records del veinatge i actualitzar la seva permanència en la missió d'En Eduard Tarragona, l'actual propietari, personalitat suficient per omplir aquest treball, però d'excesiva complexitat i alçada perquè pugui jo valorar-lo, cosa que tampoc em proposo, ni dec, ni puc.

Citem el primer, cert i documentat. A l'Arxiu Municipal de Sta. Eulàlia hi ha un document de la venda d'un tros de terra un tal Bernat Folgueres de Plegamans, pel valor de 25 lliures a l'any. Aquest document, del que ja n'he parlat altres vegades és bàsic en tota enquesta. Data del 28 de maig del 1466 i la venda fou el 13 de juliol següent, i el seu interès és que registra tots els propietaris i caps de família de cadascuna de las Parròquies de la Baronia. entre elles, i per Sta. Eulàlia s'hi llegeix En Sbert Granada, en una llista de sols onze oms. Altra constància, és una llista de fogatges del segle XVI a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, on hi surten ja 28 focs (llars), i entre eils, «En Granada».

Des de quan existiria ja la casa? De l'Església parroquial s'arriba a 1059 segurament també hi seria Can Granada. Tot fa suposar que fóra la Serra de Can Granada i no la Serra Granada que diem avui i que devia el nom a la casa i al cognom del seu propietari. El Sr. Tarragona, pragmàtic, a la primera entrevista dibuixa dues ratlles sobre el paper, la serra Granada, on el blat hi grana molt bé. Possible però de molt abans. I en el terme hi ha llocs de molt millors terres secaneres. Coincidència estranya, a Lliçà d'Amunt, en posició geogràfica molt semblant, hi ha Can Magrana. Podríem deixar també correr la imaginació.

En els seus temps fou una casa forta i rica, hi ha tradició de terres d'ella que foren venudes a Can Burgués.

També fou en coHaboració de les tres cases, Falgar, Granada i Torres que regalaren la Vera Creu a la Parròquia.

El propietari anterior fou en Jaume Lluch Pubill, qui la vengue al Sr. Tarragona.

I passem ja al moment actual. El diàleg és a la gran terrassa lateral, al cap tard. No coneixia el tracte del Sr. Tarragona, que de seguida capta per l'espontaneïtat, clara i franca, a voltes estrepitosa i dura, que sap imposar-se i mantenir el nivell, tot dins una senzillesa espontània i de l'alçària lògica que la capacitat intel·lectual i pràctica li han donat dins els camps socials, polítics i econòmics.